

Ketvirtasis Gavėnios Sekmadienis.

Mišių Lekcija iš šv. Povylo laiško Galatams 4, 22—31.

Broliai: Parašyta yra, kad Abraomas turėjo du sūnus: vieną iš tarnaitės ir vieną iš liuososios. Bet kuris iš tarnaitės sulig kuno buvo gimęs: o kuris iš liuososios per pažadėjimą. Tat per prilyginimą pasakta. Nes tat yra du testamentu. Vienas kalne Sina gimdžiusis į vergiją, kuri yra Agar. Nes kalnas Sina yra Arabijoje, bet kuris siekia tą, kuri dabar yra Jeruzolimoje ir vergauja su savo vaikais. Bet kita Jeruzolima, kuri yra augščiau, rėkie ir šaukie, kuri neturi vaikų; nes pamėstosios daug vaikų, daugiau negu tos, kuri turi vyrą. Mes-gi, broliai, sulig Izaoko esame pažadėjimo vaikai. Bet kaip tuomet sulig kuno gimęsis persėkiojo gimusį sulig dvasios: taip ir dabar. Bet ką sako šv. Raštas? Išmesk tarnaitę ir jos sūnų: nes tarnaitės sūnus neturės dalies su liuososios sūnum. Tai-gi, broliai, mes nesame tarnaitės sūnus, bet liuososios, o taja laisvė Kristus mus paliosavo.

Lekcijos Paaškinimas

šv. Povylo laiško ypatybė.

šv. Povylo mintis buvo gausi ir laki; todėl jiai ir trumpus žodžius sudėdavo daug tiesų. Jų budavo tiek daug, kad vienos užsiėmėdavo už kitų. Paprasti žmonės, greitai skaitydami Apaštalo raštus neatskirdavo vieno minčių nuo kitų, dėl to nekarta visai netaip suprastavo jo žodžius, kaip jis buvo norėjęs pasakyti. Dar šv. Povyliui gvyam to bėsant šv. Petras jam skundėsi, kad yra žmonių, kurie šv. Povylo raštus iškreipia, tardamas: "Musų brolis Povyilas sulig duotos jam išminties rašė jums, kaip kad ir visuose laiškuose, kalbėdamas juose apie tai, kame yra kai-kas sunku suprasti, o tą nemokintų ir nepastovus žmonės sugadina kaip ir kitą šventąjį Raštą" (2 Petri. 3, 16). Tai-gi šv. Povylo laiškus reikia pamažėli skaityti po kelis kartus apmintijant sakinius ir žodžius. Tik tokiu būdu galima susekti tikrą jo mintį. Šituose Lekcijų paaškinimuose mes nejudiname gilių mokslo dalykų tikrai musų tautos ir musų laikų kalba atpasakojame tas pačias mintis, kurias randame šv. Povylo laiškuose. Skaitytojams patariame perskaityti šv. Povylo raštą skaityti mus paaškinimus ir po tų paaškinimų dar kartą perskaityti šv. Povylo žodžius. Tokiu būdu jie jau bus lengviau suprantami.

Abraomas turėjo dvi moteri.

Šitoje Lekcijoje šv. Povyilas primena Galatams, kad Abromas turėjo dvi moteri. Viena buvo jam lygaus gimimo laisvų tėvų dukterė Sara. Antra jo pati buvo jo paties vergė Agara. Prieš Kristui ateisiant Dievas, nors negirdavo, bet nei nedraudavo vienam vyrui turėti dvi ar daugiau pačių.

Agara reiškė Senąjį Įstatymą.

šv. Povyilas sako, kad tiedvi Abraomo pati reiškė du Dievo testamentu. Vienas testamentas tapo padarytas ant kalno Sina Arabijoje, su kuria susisiečia Žydų žemė, turinčioji sostinę Jeruzolimą. Tai-gi Abraomo moterystė su Agara reiškė Dievo testamentą, sudarytąjį su Žydų tauta. Tą testamentą žmonės pildė Jeruzolimoje.

Sara reiškė Naująjį Įstatymą.

Bet Abraomas turėjo pačią geresnę už Agarą, būtent Sarą. Ta pradžioje buvo nevaisinga. Bet šv. Raštas pranašavo, kad nevaisingoji turės daugiau už vaisingąją. Saros nevaisingumas tęsėsi per ilgus metus. Jis reiškė, kad nežydiškos tautos ilgus laikus bus nenaudingos Dievui. Bet sulig šv. Rašto vėlesnysis vaisingumas turėjo būti didesnis už tos, kuri didžiavosi savo vaikų daugumu. Ta Abraomo ir Saros moterystė reiškė naują testamentą, kuriuoni daug daugiau žmonių turėjo prieiti prie Dievo negu senojo.

Senasis Įstatymas Panaikintas.

Dievas buvo įsakęs Abraumui išvaryti Agarą ir jos sūnų Izmalių. Tas išvarymas buvo pranašystė. Ji reiškė, kad Senasis Testamentas taps panaikintas, nes jo vietą užims Naujasis, kurį reiškė liuosos Saros sūnus Izaokas.

Išvarymo proga buvo ta, kad Agara spaudė Sarą ir Izmalius Izaoką, kitaip sakant vergė laisvąją ir vergės vaikas laisvosios vaiką. šv. Povyilas pažymi, kad jo laikais Žydai, patys budami Senojo Testamento vaikai, skriaudžia krikščionis, Naujojo Testamento vaikus. Pats šv. Povyilas daugelyje vietų gavo skaudžiai nuo Senojo Įstatymo šalininkų.

Šitų sostinė buvo Jeruzolima. Ji buvo nors šventas, bet vis-gi žemiškas miestas. Krikščionys tokio miesto ant žemės dar neturėjo. Bet jų tėvynė ir sostinė jau buvo danguje, ten kur Atpirkėjas sėdėjo Dievo Tėvo dešinėje. Ta krikščionių sostinė buvo Dangaus Jeruzolima skaisti ir nesutepama.

Visą tą laisvę ir grožybę Naujam Testamentui suteikė Kristus. Kaip Agaros sūnus Izmalius neturėjo dalies Abraomo palikime, taip netikintieji ir Kristų Senojo Testamento žmonės neturės dalies amžinoje augštoje dvasinėje dangaus Jeruzolimoje.

MISIŲ EVANGELIJA SULIG ŠV. JONO 6, 1—15.

Anuo metu Jėzus nuėjo anapus Galilėjos jūros, kurį yra Tiberiadis: ir paskui jį ėjo didelė daugybė, nes matė ženklus jo daromus ant sergančiųjų. Tai-gi palypėjo Jėzus į kalną: ir ten atsėdėjo su savo mokiniiais. O buvo labai arti Pascha šventoji Žydų diena. Tai-gi Jėzus pakėlęs akis, ir pamatęs, kad labai didelė daugybė yra atėjus pas jį, tarė Filipui: Iš kur pirksime duonos šitiems valgyti? Bet tą sakė gundydamas jį: nes pats žinojo ką padarysiąs. Filipas jam atsakė: Dviejų šimtų dienpinigių duonos neužtektų jiems, kad kiekvienas gautų nors mažumėlę. Vienas jo mo-

kinys, Andriejus, Simano Petro brolis, tarė jam: Čia yra vienas berniokas turis penkė-tą miežinių duonų ir dvi žuvis: bet kas tat yra tarp tokios daugybės? Tai-gi Jėzus tarė: Susodinkite žmones. O buvo daug šieno vietoje. Tai-gi sėdėjo vyrų skaičium apie penkis tukstančius. Tai-gi Jėzus paėmė duonas: ir padėkojęs išdalino sėdintiems: taip pat ir žuvių kiek norėjo. Kuomet prisistino, tarė savo mokiniams. Surinkite likusius trupinius, kad neprazūtų. Tai-gi surinko ir pripildė dvyliką pini-tinių trupinių iš penkių miežinių duonų, likusių nuo valgiusiu. Tai tie žmonės pamatę, kad Jėzus padarė stebuklą, kalbėjo: Kad šitas yra tikras Pranašas, kuris turėjo ateiti į pasaulį. Tai-gi Jėzus patyręs, kad kotino ateiti pagriebti jį ir pastatyti karaliūm, vėl pabėgo į kalną pats vienas.

Evangelijos Paaškinimas.

Pasimokykim dorybių.

Aprašytas atsitikimas taip lengvai suprantamas visiems, kad nėra nei mažiausio reikalo jį aiškinti, negu priminti, kad V. Jėzus tikrai padarė tokių stebuklus, vieną syk pasotindamas penkis tukstančius vyrų penkimiis duonomis ir dviem žuvis, kitą syk keturis tukstančius septyniais kepalais ir keliomis žuvytėmis. Antru atveju trupinių liko septynių pintinė. Abudu atsitikimu skyrium aprašo šv. Morkus 6, 33—44 ir 8, 1—9.

Nesant reikalo aiškinti Evangelijos raštą yra reikalo mokintis gero apsiėjimo iš V. Jėzaus. Jis tuo atveju parodė penkias labai brangintinas dorybes. Mes negalime iš Jo išmokyti daryti stebuklus, bet galime išmokyti daryti dorybes.

Pasigalėjimas.

Pirmiausiai Jėzus pasigalėjo susirinkusių žmonių. Jis nebuvo jų kvietęs, nei buvo žadėjęs jiems duoti valgio; bet jis padarė daugiau negu buvo jo priedermė, daugiau negu teisybė reikalavo. Iš gailėsio Jis buvo nužengęs iš Dangaus ir žmogum tapęs; tuo pačiu gailėsčiu jis rūpinosi žmonėmis, kurie beklausydami Dievo žodžių užmiršo savo sveikatos reikalus.

Malda prieš valgi.

Evangelija sako, kad V. Jėzus prieš pradėsiant dalinti duonas dėkojo. Nors Išganytojas arba apaštalai Jo vardu buvo padėkoję vaikui atsinešusiam duonos ir žuvių, pirkdami jas nuo jo, bet ne apie tą padėką kalba Evangelija. Ji minėja, kad V. Jėzus prieš darysiant stebuklą, prieš pradėsiant žmones valgydinti, kalbėjo padėkos maldą. Taip pat paskutinėje vakarieneje, nors tuomet V. Jėzus valgė savo valgius, tačiau "paėmęs taurę padėkojo ir davė jiems," t. y. mokiniams (Mat. 26, 27).

Iš to mums yra du pamokinimu: pirmas, kad prieš valgi padėkoti Dievui už Jo dovanas. Antras pamokinimas, kad prieš padarysiant stebuklą V. Jėzus nemelėdė Dievo padidinti jėgas, idant galėtų stebuklą padaryti, bet tikrai padėkojo Dievui už gerumą, o stebuklą padarė pats savo jėgomis, nes pats buvo Dievas.

Taupumas ir švarumas.

Žmonėms privalgius trupiniai neliko lauke, nes V. Jėzus liepė juos surinkti. Ir iš to yra mums taupumo ir švarumo pamokinimas. Geras šeimyninkas nepalikina nei trupinių. Jis ir juos sunaudoja, jei ne sau, tai savo gyvuliams. Turtingoje Amerikoje gyven-dami mes tankiai patingime sunaudoti smulkesnius daiktus. V. Jėzus mus moka kitaip.

Savo triobų švarumą šiaip taip prižiūrime, bet į gatves metame visokias sąslavas viešos vietos švarumą palikdami apsupinti miesto samdomiems žmonėms ir da-gi pasunkindami jiems jų darbą. Kristaus pavyzdys mus moka kitaip apsiėti. Nei laukuose toli nuo miesto Jis nepaliko žemę apkritusių trupinių, tik pasirūpino, kad jį taptų nuvalinta. Rūpinkimės ir mes savo švarumu nevien rūbų ir asų, bet taip-gi ir kiemų ir gatvių ir kitų vietų. Jei visi visada tą atmintume, tai lengva būtų visiems viešajį švarumą palaikyti ir visiems būtų malonu pažūrėti į tas vietas, kur gyvename.

Garbės ir Galybės nieškokim.

Pagalios Išganytojas pasislėpė nuo minios pajūtes, kad jį nori apšaukti karaliūm. Musų širdys labai mėgsta augštas garbingas vietas. Karaliaus sostas yra augštesnis ir garbingesnis už visas augštasias vietas. V. Jėzus mokėjo audras vienu liepimu stabdinti, ligonius vienu pasakymu išgydyti, numirėlius prikelti, tukstančius žmonių pavalgyti, didausmo mažuma, vandenį vynu paversti. Iš to matyt, kad Jis būtų mokėjęs ir karapenkias labai brangintinas dorybes. Mes negalime iš Jo išmokyti daryti stebuklus, bet galime išmokyti daryti dorybes.

Kitais žemesniais keliais, kad erškėčių vainiku žmonėms patarnaus geriau negu aukso karuna, ir kad jų dušias paliosuons kybodamas ant kryžiaus, o ne sėdėdamas ant minkšto sosto. Mums vargšams žmogieliams labai sunku naudotis šituo V. Jėzaus pavyzdžiu. Kaip negalime lygintis su kalnu, taip nedrįstame kilnyti, kad pasišventimui prilygtume V. Jėzų. Bet vis-gi turėtume padaryti, ką galime. Neieškime augstų vietų; tegu jos paieskos mums. Mums augstų vietų begedžiant tankiai pasitaiko, kad jos būva didesnės negu mūsų gabumai. Ta klaida rečiau pasitaiko, kuomet valdytė suranda sau žmogų. Kristus neapsėmė karaliauti, kuomet jį žmonės rinko tam darbu. Bet Išganytojas nedraudė savo mokinti-niams apsiimti, jei visuomenė juos išrenka augštesnis užda-vinias. Tik visiems Jis primena, kad pažeminimas teks tiems, kurie patys save augština (Luk. 14, 11). Šitas pamokinimas ypač naudingas mums tautai šiais laikais, kuomet Lietuvai laisvę atgijus Lietuviams pasidarė progų gauti valdžios ir garbės. Dargelis ieško vien garbės ir galybės, retas rūpinasi tėvynei reikalingą darbą dirbti. Dargelis nori, kad tėvynė jiems tarnautų teikdama dides al-gas, augštas vietas ir valdžią.

retas nori savo jėgomis tėvynei tarnauti.

Dievas ir Gundymas.

Kai kam gali išrodyti, buk V. Jėzus nelabai meilingai ap-sėjo su savo mokiniiais, kad gundė šv. Filipą, klausdamas: "Iš kur pirksime duonų šitiems valgyti?" Iš tiesų-gi V. Jėzus mylėjo Filipą nemažiau už kitus. Iš katekizmo žinome, kad V. Jėzaus asmuo turėjo dvi prigimti: dievišką ir žmogišką. Žmogiškoji jo prigimtis susirupino klausytojų išbadė-jimu ir tą susirupinimą iš-reiškė Filipui. Jei kas kitam išreiškia savo rūpestį, tai ne-pažemina jo, tik pagerbia. Taip ir V. Jėzus pagerbė Fi-lipą išreiškdamas savo rūpe-stį. Apaštalas ir jo draugai matė, kad nebuvo žemiškos jėgos, galėjusios pavalgydinti tokią daugybę žmonių. Tada dieviškoji V. Jėzaus pri-gimtis jo žmogiškomis lūpomis liepė klausytojams susėsti ir

LIETUVIŲ BERNAIČIAI IR ŠV. VARDO DRAUGIJA.

Daug yra Lietuvos jaunikai-čių, kurie uoliai darbuojasi tikė-jimui bei tėvynei, Lietuvai. Vieni, apleidę savo tėvelius, važiuoja seminarijon ir tenai praleidžia savo gražiausias dienas, kad prisirengus kuo-geriausiai skelbti Kristaus apreiškias tiesas; kiti jaunai-kaičiai lanko įvairias augštes-nes mokyklas ir rengiasi prie-kių naudingų darbų, kaip tai: advokato, daktaro ir tt. Taip-pat yra daug bernačių, kurie neturi progos pasiekti augš-tesnį mokslą, bet ir jie stropiai darbuojasi pagal savo išgalę. Malonu yra matyti Lietuvos bernačių gražiai dirbančių, tikėjimui bei tėvynei. Jie savo nenuilstančiu uolumu didelių džiaugsmu pripildo širdis gimdytojų, brolių, sesučių, ir visų gerą trokštančių žmonių. Kas galėtų nesidžiaugti, matyda-mas tiek daug gerų darbų? Jie kartais mus nustebina.

Nors didžiama Lietuvos bernačių darbuojasi ištikimai, bet yra ir tokių, kurie nustoja tikėjimo ir atsiduoda kuno geiduliams. Galima surasti įvairias jų nupulioimo priežas-tis. Stoka gerą auklėjimo bei gerų patarimų daug musų ber-načių nutolina nuo tikėjimo ir kitų gerų darbų. Kartais vaikas užbaigęs katalikišką mokyklą ir gavęs gerą išauklėjimą jaunatvėje, vėliaus, tolimesniame gyvenime, negauna daugiau jokių pamokinių bei patarimų. Kita priežastis, ve-selanti bernačius prapultin yra skaitymai knygų ir laikraščių priešingų tikėjimui ir dorai. Šitie skaitymai aptemdina ber-načių jauną nesustiprėjusį protą. Jie nesupranta kaip di-deliai tat kenkia jiems ir ga-dina jų tolimesnį gyvenimą.

Sunku yra sustabdyti tokių knygų ir laikraščių rašytojus, bet mes galime bernačius per-sergėti, kad jie suprastų tokių raštų kenksmingumą. Rašyto-jais prieš tikėjimą ir dorą grei-miau išnaikinti, jei žmonės sustotų skaite jų nedorus raš-tus. Jie rašo dėl to, kad žmo-nės skaitytų jų šlamštus. Tarpe skaitytojų tų raštų yra didelė dalis gerų žmonių, kurie ne-gyato blogumo skaityti tokius raštus. Musų bernačiai kar-tais skaito kenksmingus raš-tus nežinodami, kad tai yra blogas daiktas. Bernačiai ma-

rengtis valgyti, bet nepaaiš-kiavo kokių būdu pavalgydins. Tas klausimas, tas nepaaiški-nimas prieš pradėsiant ste-buklą, apaštalui išrodė lyg gundymas. Taip šv. Jonas ir parašė. Kaip šitame atsitiki-mas, taip ir kitur, kur šv. Raš-te minėta, jog Dievas gundė žmogų, yra tik gundymo iš-vaizda, bet ne tikras gundy-mas. Pats šv. Raštas mus mo-kina, kad taip yra: "Nei vie-nas gundomasis tenesakai, kad Dievas jį gundo, nes Dievas nėra blogųjų gundytojas; o Jis nei vieno negundo" (šv. Jokubo laiškas 1, 13).

Tai-gi viso labo šešis pamo-kinimus galime susirinkti iš šitos Evangelijos: 1) kad gai-lėtumės artimų, 2) kad valgi pašvęstume maldą, 3) kad bu-tume taupūs, 4) kad brangin-tume švarumą, 5) kad neieš-kotume valdžios nei garbės, 6) kad nekaltintume Dievo už sa-vo pagundas.

Jei tuos šešis dalykus gerai išpildytume nors iki ateinan-čiam sekmadieniui, tai jau bu-tų žymios naudos mūsų du-šioms.

skyrini, o to skyriaus valdyba turi išrinkus ypatingus na-rius, kurie sergsti jiems pave-sčius bernačius. Ta pagelba yra labai naudinga.

Matydami, kad Lietuvos ber-načiai tankiai reikalauja pa-gelbos, ir kad šv. Vardo Jė-zaus draugija teikia jiems rei-kalingą ir naudingą globą, pa-siurpinkime, kad šitos draugi-jos skyrūs būtų kiekvienoj Lietuvos parapijoj. Pasirody-kime svetimtaučiams, kad mes saugojame avo bernačius nuo nelaimių.

Lietuvių bernačiai yra sve-timtaučių gerbiami. Darbda-viai svetimtaučiai tankiai ieš-ko Lietuvos bernačių, kad ga-vus juos žymesnėms vietoms bei darbams, nes žino, kad Lietuvos bernačiai teisingai dirba ir gerai darbą padaro, taip išmokę nuo savo tėvelių.

J. R. M.

ŠV. MARGARETA MARIJA ALACOQUE.

Jos pasiuntinystė. Kas jai pagelbėjo? Jos relikvijos.

I. Jos pasiuntinystė.

Nekuomet netruko tikrų V. Jėzaus garbintojų, kurie ap-svarstydami žmonių nedėkin-gumą ir nejaunumą, maldavo už juos mylinčią mus Dievišką Išganytoją širdį. Jos malonės rinkdavo pavieniai asmenys, įvairiais laikais, įvairiais bu-dais ir veiksmu. Jėzaus širdies garbinimas sustiprėjo ir susi-tvarkė.

Margareta Alacoque (skai-tosi Alekok) gimė mieste Ter-reau, Prancūzijoje, Liepos 22 d., 1647 metais. Nuo kudi-tytės ji bjaurėdavosi mažiausiu nusidėjimu. 1671 metais Mar-gareta įstojo į Vizitiečių vie-nuolyną mieste Paray-le-Mo-nial'e. Ta vienuolija, šv. Pranciškaus Salezo įkurta, ypatingai garbina šv. Marijos apsilankymą pas šv. Elžbietą. Apsilankymas lotyniškai vadi-nasi Vizitatio. Iš to ir Vizitie-čių vardas. Išganytojas valė Margaretos dušią daugybę kentėjimų. Paskui jis jai rodė keletą sykių įvairomis išvaiz-domis, rodydamas jai Savo Švenčiausią širdį, degančią meilės liepsnomis, arba sudras kytą ir kraujais aplietą del žmonių atšalimo ir nuodėmių.

1675 metais V. Dievas sutei-kė šv. Margaretai didelį apre-iškimą, kad ji drang su ku-nigu de la Colombiere'u, Je-zuitu, turinti įsteigti šven-čiausios širdies šventę ir pradėti ją platinti visame pasaulyje. Katalikų pasau-lis jau ir pirmą žinojo, kad Dievas nesigalį savo gerybės žmonėms, bet Dievo meilė žmonėse pagilėjo.

Septynioliktame šimtetyje žmonių širdys buvo žymiai ap-gedusios dėl netikėjimo ir nuodėmių. Ypač puikybės bu-vo daug. Nauja Dievo širdies malonių sriovė atidrekinė iš-džiuvusią širdžių žemę. Pir-miausiai tos malonės prityrė Prancūzija, paskui ir visas pa-sanlis. Tą didelį daiktą pa-darė vienos tylios vienuolės pavyzdys ir dvasios jėga. V. Jėzus jai taip-gi parupino pa-gelbininką.

II. Kas jai pagelbėjo?

W. o de la Colombiere, Je-zuita, jos nuodėmklausis, aug-štos šventybės vyras, didžiai išmintingas, bet ypatingai Dievo apdovanotas dvasių pa-žinimo malone.

Jis vienas patyręs vienuolės regėjimus labai rūpestingai ir išmintingai tyrinėjo, ar tie re-gėjimai tikrai nuo Dievo pa-

eina, ar gaunameji regėjimoose paliejamai yra tikra išganytoja valia. Patyręs, kad taip yra, kun. Colombiere pasišventė Jėzaus širdies garbei penktadienį po Dievo Kuno oktavo Birželio 21 d., 1675 m. Jis, gali sakyti, buvo pirmas Apaštalytės direktorius. Jis uoliai užrašinėdavo visus apreiškimus ir atydžiai žiūrėdavo, kas darėsi šv. Margaretos dvasioje.

Dešimčiai metų praėjus nuo stabu buvo matyti didis skaitlius promotorių vyriškų ir moteriškų. Net ir tie vienuoliai ir pasauliniai asmenys, kurie įtarinėjo šventąją, buvę jį šinanti laiką neprotingomis svajonėmis, ilgai, prisidėjo prie to judėjimo. Jų pastangomis 1688 metais tapo pastatyta pirmoji koplyčia Jėzaus širdies vienuolyno darže. Pirmas tas paminklas maldingumo prie Saldžiausio Jėzaus širdies ir iki šiolai tebestovi. Toj koplyčioj Margareta nesijudindama išklupėjo tris vaļandas, dėkodama Išganytojui

už malones. Daugiau nieko jau netrosko šiam gyvenime, nes jautė, kad savo uždavinį šiame pasaulyje buvo pabaigus. Neužilgo, 1690 metais pasimirė.

III. Jos relikvijos.

Šventosios Margaretos kūnas per pusantro šimto metų buvo vienuolyno kapuose. Prancūzų revoliucija ištrėmė prieglaudos svetimoje šalyje. Iškeliaudamos Vizitės Margaretos kapą pavedė globoti vienai seseriai pasilikusiai slapčia. Toji sesuo patyrė stebuklų ir matė, kad stebuklų pritirdavo ir kiti asmenys.

1865 metais šv. Tėvas Pijus IX apgarsino Margareta palaiminta. Nuo to laiko tukstantai lanko šventosios relikvijas miestelyje Paray de Monial ir gauna daug malonių per jos užtarymą.

Dabartinis popiežius Benediktas XV praėjusiais 1920 metais ją tarp šventųjų priskaitė.

DAKTARAS.

Parašė kun. Alexander.

Versta iš angliško.

(Tąsa).

Dvidešimtis penki metai lėkė kaip žaibas. Buvęs berniokas jau yra pilnametis žmogus su trupeliu žilų plaukų ant galvos. Mažoji mergaitė jau yra užaugusi, pačiam amžio gražume. Jiedu yra nekuomet nesimatę nuo atsikimo ant gatvės Philadelphiaje.

Lapkričio diena, graži, maloni nors miglota. Raudoni ir geltoni lapai krinta šale kelio. Mieste gatvės pilnos žmonių, atsiveikinančių paskutini rudens gražumą. Miesto P— parkrastyje viršutiniame namelio kambarėlyje po pačiu stogu gulėjo sergančioji mergaitė. Išbaltinta siena viena puse leidosi, it stogas, žemyn. Vienas mažas langutis, skystu juodu audeklu pridengtas, švietė ir šildė kambarėlį. Kelios kėdės rėmė sulūžusią lovę, kurioje buvo šiek tiek šiaudų paklota. Mažas keturkampinis divono sklypas buvo patiestas ant žemės ties lovele, kiek toliau kitas sklypas, patiestas ties plaunamu staliu, kuris buvo padirbtas vien tik iš geležinių virbalų. Ant jo buvo padėtas melynus dubenis ir senas pertrūkęs užbonas ir šiaip taip sukiutuotas. Medinio darbo su dviem siaurom lentynukėm buvo kitas stalielis. Prie to buvo pritaisyta vieta rankluoščiui padžiauti. Trys senos nusinešiosios kėdės stovėjo kambarėlyje. Ant vienos iš jų buvo krepšys, iš kurio kuošio siuviniai ir brangūs piešimo dažai. Tame prastame kambarėlyje buvo įvairių puikių daiktų. Tie mažosiai rodė, kad kambarėlio gyventoja žinojo, kas tai yra grožė, ir kad ji kitados gerėjosi grožybe.

Lapkričio dienoje, kada lauke viskas buvo nunokę bei skaisiu, serganti mergaitė gulėjo, ten kur saulės spinduliai švietė per langutį. Vienoje rankutėje ji laikė apkabinius ypatingo darbo kryželį. Jis buvo geltonas, o ant jo buvo keturiolika apskritų paveikslėlių išdrožty iš žemėguo lukšto. Prie kiekvieno paveikslėlio parašas "Sta" ir ryškias skaitmuo. Išganytojo paveikslas buvo sidabrinis. Šitas kryželis sergančiai mergaitei buvo brangi liekana. Jis buvo padirbtas iš alyvos medžio, užaugusio Gethsemanio (Alyvų) darže. Prie jo buvo "Kelio Kryžiaus" atlidai. To

— Aš nesijaučiu vienintėle, daktare, tarė sergančioji. "Aš ką tik pabaigiau Stacijas.

"Pabaigiai ką taip?" klausė daktaras.

"Stacijas. Matai tamista šitą kryželį, ir—"

"O—!" tarė gydytojas, traukdamas nekantriai pečius. Jūs katalikai turite taip daug įvairių maldų, kad r žinančiam jus dar prisėina matyti netikėtų daiktų." Mergaitės veidas apsiniaukė. Daktaras toliau kalbėjo meilingai.

"Jei visi katalikai melstųsi kaip tamista, ant savo kryželių ir karolėlių, tai ir aš bandyčiau laimėti 'dangaus karalystę' su jais. Bet jie to nedaro. Pusę jų nesirupina savo dušionis, kol mirties valanda neprisitaria, ir tada jie viską ant syk atlieka, jeigu jie turi dar laiko. Melskis ir toliau, Mariute, ir atmink mane savo maldose."

(Daugiau bus).

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Iš N. C. W. C.

Po karo Čeko-Slovakijoje įvyko atskala. Žymus skaičius kunigų atsimeitė nuo Bažnyčios ir sudarė savo nevaldomą rinkinį. Toji bandė pasisavinti katalikų bažnyčias ir klebonijas, kuriose gyveno atskalunai. Katalikai sudarė Liaudies Partiją, kurioje yra ir kunigų. Liaudininkai kunigai susitelkę viena klibą rengdamiesi kovoti su atskalunais. Žmonės labiau pritaria kunigams ištikimiesiems Bažnyčiai, o valdžia labiau pritaria atskalunams. Pragos arkivyskupas Kordač del to kalbėjosi su apšviesto ministro Dru Šusta. Ministras pripažino, kad teisė yra katalikų pusėje, bet sakė, kad valdžia negali užstoti už tą teisę. Susiorganizavę atskalunai yra gana drąsus: jie įsiveržia į katalikų bažnyčias ir laiko jose savo pamaldas. Katalikai saukiasi policijos, bet ta nepribuva. Tai-gi katalikai rengiasi jau patys "pamokinti" atskalunus, kur jie įsiverž į bažnyčias. Atskalunai pašivadino "Tautine Bažnyčia."

Šale Čeko-Slovakijos prezidento rumų vietoje vadinamoje Hradčany yra šv. Barnabos seserų vienuolynas. Prezidentas paskyrė butų komisiją, kuri ieškodama kaskart daugiau vietos valdžios raštinėms sumanė įsikraustyti į seserų vienuolyną. Jį ketinta perkelti kaikiuras raštines iš prezidento rumų, kad prezidentui būtų daugiau vietos. Žmonės pakilo protestas. Prie protestuojančių prisidėjo paties prezidento dukte Alėja Masarykiutė. Ji yra Čeko-Slovakijos Raudonojo Kryžiaus pirmininkė ir paskelbė nenorinti užimti tos organizacijos reikalams nei kokio vienuolyno. Arkivyskupas Kordač išdėstė prezidentui, kad vienuolės yra naudingos ir kad jų išvaymas iš jų gyvenimo būtų didelė neteisybė. Prezidentas nusileido.

Šimet Čeko-Slovakijos ministrai jau netaip žiauriai apseina su katalikyste, kaip pirma. Jie pajuto, kad popiežius pasaulyje daug reiskia, todėl užrubežinių dalykų ministras D-ras Beneš nuvažiavo į Ryminą tartis su kardinolu Gaspari. Prieš išvažiuosiant jis laikė prakalbą atstovų ir senatorių susirinkime agrarij (didžiuliu) partijos sukvietame. Tame susirinkime Beneš pasakė: "Dabar politiška pasaulio padėtis yra tokia, kad neleidžia varyti jokios tikėjimės kovos ir del to sumanytas atidailinti Bažnyčią nuo viešpatijos negali būti įneštas į Tautos Seimą.... Rymo įtaka padidėjo taip smarkiai visur, jog (Čeko-Slovakijos) valdžia dabar negali patiekti nei kokio sumanymo skirti Bažnyčią nuo viešpatijos."

PRANCUZIJA.

Kasacijos Teismas yra augščiausias Prancūzijoje. Jis neseniai turėjo ištirti bylą, kad dabar Prancūzijoje priklauso katalikų bažnyčios, kuomet Katalikų Bažnyčia neturi asmenų teisių. Kai-kuriems rodėsi, jog bažnyčios savininkas yra klebonas. Bet Kasacijos Teismas pripažino, kad klebonas nėra savininkas, o tik turi teisę laikyti pamaldas. Bet teismas nepasakė, kam bažnyčia priklauso. Teismas negalėjo panaikinti parlamento sutarimą, o sutarimas nepripažįstantis parapijoms teisių buvo ir yra neprotingas.

Prancūzijoje yra daug sugriautų bažnyčių. Negalima

laukti kol Vokiečiai užmokės atlyginimą neatstatius tų bažnyčių. Todel kun. Thouvenin sumintijo panaudoti kooperaciją. Tam tikslui sukvietė architektus, kad padarytų planą, kontraktorius, kad apskaitliuotų kiek atseis darbai, o paskui sudaro kooperaciją, kurios nariai suskolina reikalingą sumą pinigų. Kada Vokiečiai užmokės atlyginimą, tada kooperacijos nariai atsims savo pinigus ir bažnyčia bus liuosa. Kun. Thouvenin nepats tą sugalvojo, bet pasi-naudojo p. Martin'o mintim.

ANGLIJOJE.

Pirmoje devynioliktojo šimtmečio pusėje Anglų tautoje atsirado gražus ir galingas krypsnys grįžti į katalikų bažnyčią. Tą krypsnį vedė kun. John Newman ir pasaulietis mokslininkas W. G. Ward. Šito pastarojo dukte Laurencija eidama 18-tus metus įstojo į šv. Benedikto seserų vienuolyną. Ji buvo labai mokyta ir išmintinga. Ji taip-gi mėgdavo žaisti šachais (chess). Vasario 19 d., 1921 m. ji mirė Oulton'o vienuolyne Stone apygardėje, Stratfordshire Anglijoje. Ji buvo to vienuolyno viršininkė. Laidotuvių Mišias giedojo benediktinių opatė iš Erdington, o pamokslą sakė arkivyskupas MacIntyre.

Westminsterio arkivyskupas kardinolas Bourne gavėnijos pradžioje pagamino ganytojų, ką laišką, kuriame labai nupeikia pastangas norinčių palengvinti moterystės ardyną. Kardinolo raštas stiprus ir įtikinantis. Tuom tarpu lordas Buckmaster vėl įneša į parlamentą savo sumanyimą porų persiskyrimus palengvinti. Jis nenusimena del to, kad jo sumanymas vieną kart jau tapo atmetamas. Londone taip-gi buvo viešpatujančios arba Anglikonų Bažnyčios tarybos posėdžiaus beveik tuo pačiu laiku.

Juos atsirado vienas moterystės skaldymo užtarėjas, butent Durham'o vyskupas. Nežinia kokiū būdu į tą rimtą augščiausios anglikonų tarybos posėdį pateko ir Miss Maud Royden. Ji taip-gi stojo už moterystės skaldymą. Bet visi anglikonų vyskupai, nežiurėdami dviejų minėtų balsų sutarė kovoti prieš tuos, kurie moterystę silpnina.

AIRIJA.

Penki tukstantai vaikų kenčia vargą Airijoje. Šv. Brigydos mokykloje Dubline yra 650 vaikų. 600 tų mažų vaikų kenčia neapsakomą vargą. Jie lieka nevalgę pietų ir gyvena susikimę. Jų maistas: duona ir koka. Pereitais metais 5,800 vaikų mito tik tuomi ką gaudavo mokykloje. Šimet valdžia pašelpos neduoda, miestas neištenka lėšų. 1,500 vaikų minta iš privatinės labdarybės. Daugelyje šeimynų tėvai pardavė visus rakandus, kad nusiprktų duonos. Visa šeimyną nakvoja vienoje lovoje. Darbininkai pelno mažian dešimties dolierių savaitės. Kai-kurie po porą mėnesių yra visai be darbo ir pelno. Vioje Airijoje yra apie 150,000 žmonių be darbo.

KINIJA.

Badas prislegė penkias provincijas: Šen-si, Šan-si, Honan, Šan-tung ir Či-li. Ten gyvena apie 45 milijonai žmonių, trečdalis jų visai neturi ką valgyti. Tarp vargstančių yra daug tukstančių katalikų, kuriuos mokiina ir globoja broliu-vienuoliai, seserys ir ku-

nigai. Jie visi tiki aukų iš Amerikos. Tas aukas renka ir siunčia į Kiniją kun. Freri, 343 Lexington ave., New York.

Bado prislegtose šalyse atsirado šunpelnų už pusdykiai superkančių galvijų ir kitokių turtą nuo badujančių, išnaudojančių juos baisiomis paskolomis ir nuosimėiais. Motinos parduoda kūdikius, už vieną gaudamos po tris dolerius. Vienas tėvas norėjo parduoti savo dukrelę, kad nereiktų jį maityti. Neatsirado pirkio. Tada tėvas norėjo užkasti gyvą mergaitę, bet ji nesidavė. Tada tėvas rėžė kūdikiui per galvelę kastuvu ir apkasė žemėmis. Sesuo Gerlain'utė, vienuolė gavo laišką nuo kalinių iš kalėjimo. Jie prašo, kad ji jiems prisistytų tą ką išmeta šunims valgio likučius. Jie pasirašo "Trisdešimt septyni nusidėjėliai."

Kinijoje krasi ir vieškeliai blogi. Misijonariai naudojami bevielniu telefonu. Penkerios Katalikų Misijos provincijose Kvang-Tung ir Kvang-Si susizino tarp savęs bevielniu telefonu. Amerikoje mokina busiančius misijonarius to naudingo meno.

AMERIKA.

Colorado valstijoje į vietinę teisdaybę p. Thomas L. Blackwell iš Hotchkiss įnešė sumanyimą, kad nei viena bažnyčia negalėtų gauti metams daugiau kaip 20 galionų vyno. Tą sumanyimą parėmė Womans Christian Temperance Union (Moterų Krikščioniška Blaivybės Sąjunga). Toji sąjunga reikalavo, kad bažnyčios nevertotų vyno, tiktai vynuogių skystimą. Vienam kunigui to užtektų. Bet vienuolijoms, kur yra dešimt ir daugiau kunigų, tai jau visi turi likti be Mišių, vieną išskyrus. Uždraudimas kunigams laikyti Mišias skaitosi didelė bausmė. Colorado valstija nori tą bausmę uždėti ant nenusiakaltusių ir neturėdama teisės kištis į bažnyčios dalykus. Ta pati valstybė taip-gi įveda mokesį neva ne už Mišias, bet už Mišių vynu po dolierį nuo galiono. Jei tat pasiseks, tai ilgainiui mokesis gal pakils iki 10 ar daugiau dolierių už galioną. Tokiu būdu Amerikoje reikės mokėti taksas už Sakramentus.

Kansas City gyvena James Lillis, dabartinio katalikų vyskupo tėvas. P-nui Lillis mirus jo vaikai sutarė jo namus dovanoti Gailestingosioms Seserims (Sisters of Mercy). Namuose yra 16 kambarių, aplinkui daug žemės, miesto vidury sietoli. Gailestingosios Seserys tame name įkuria prieglaudą darbininkams merginoms visokio tikėjimo.

Ohio valstijoje sąrašas parodė, kad iš 100 gyventojų tik 34 priklauso prie kokios nors bažnyčios. Katalikų toje valstijoje yra 950,000, t. y. 20 nuosimėių visų gyventojų. Tarp asmenų turinčių koki nors tikėjimą Ohio valstijoje katalikai sudaro 60 nuosimėių. Toje valstijoje yra vietų, kur tik 2 žmogus iš šimto tevaikščioja bažnyčion. Taip yra apskirtyje Meigs.

Ohio valstijoje yra pripažinta dešimt priešasčių, del kurių teismai turi duoti persiskirti poroms sunaikinant pradėtą moterystę. Valstijos teisėjai auria įtaisė Naminų Santikių Raštine, kuri tyrinėja visokias apgaules vartojamas moterystės ardyti. Tie tyrinėjamai pasirodė, kad tik lengviau su-

ardžius savo moterystę. Tai-gi teisėjas Jurgis P. Baer, Cuyahoga apskrificio teismo pirmininkas mieste Common Pleas, pakėlė sumanyimą palikti tik dvi moterystės persiskyrimo priežastis, o aštuonias panaikinti. Jis taip-gi sako, kad ir visos Amerikos Kongresas turėtų į tą dalyką geriau įžiūrėti.

Bostone, Mass. yra mergaičių augštoji katalikiška mokykla vadinama Emmanuel College. Joje mokinasi 100 mergaičių. Prie mokyklos yra skaitykla, susirinkimų svetainė ir kitų gražiausių įrengimų. Svarbiausia, kad mokinijos, Notre Dame seserys, yra pačios išėjusios augštus mokslus ir turi daug prityrimo. Tai-gi Emmanuel College į Massachusetts'o valstybės teisdavybę padavė pareiškimą įsikorpuoti ir gauti teisę dalinti mokinėms mokslo laipsnius. Ta teisė, turbūt, taps pripažinta nes Valstybės Auklėjimo Valdyba (State Board of Education) vienbalsiai pripažino, kad minėtoji kolegija turi visas augštą mokslui reikalingas ypatybes ir tą savo rezoliuciją pasiuntė į valstijos teisdavybę.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAL.

Gavėnia ir šokiai.

Klausimas. Pas mus katalikai Airiai sudarė šokius Gavėnijos, skirdami iš jų pelną į naujos bažnyčios fondą. Ar nebus nuodėmės dalyvauti tuose šokiuose?

O. G.

Atsakymas. Nuodėmės nėra nei renejamams nei dalyvaujantiems, nes naujoji Bažnyčios teisė nedraudžia Gavėnijoje nei muzikos, nei dainų, nei šokių. Uždraustas belieka tik vestuvės, Tečiaus diduma žmonių iš savo liuso noro Gavėnijoje rengia šokius, nes jų dvasia, netinka prie Gavėnijos dvasios. Gavėnijos įstatas yra tik viena syk dienoje valgyti iki privalgant. Daugelis žmonių del sveikatos silpnumo valgo tankiau iki privalgant. Tiems ypatingai reikėtų atlyginti neinant į šokius. Geriausias tat daiktas aukoti į Bažnyčios fondą tiek kiek numanu praleisti nuėjus į šokius, o šokių dienoje liktis namieje.

Klausimas. Akrono mieste yra nemažas Lietuvių būrelis, (čia nekaltu apie Akrono Lietuvių visuomenę), kurs atrodo štai kaip: Jonas, palikęs Bostone savo pačią ir vaikus, o pasiavogęs Jurgio pačią atvyko į Akroną ir su vogta pačia gyvena taip kaip ir su savo tikrąja pačia. Barbė, palikusi Chicagoj savo vyrą ir vaikus, atvyko į Akroną su Uršės vyru ir gyvena porelėje, tartum su savo tikru vyru. Akrono Magdė, kurios vyras pabėgo, pasiima leidimą (license) kor-te ir "moterystėje" gyvena su Baltrun, o paskui su Ivanovu, su Ieku ir t.t. Akrono Agota priverstinai prikalba savo dukrelei Marcelai pasiinti kortę leidimą ir gyventi "moterystėje" su Vincu, kurs su Agotele "moterystėje" bešlubo išgyveno 10 metų ir susilaukė dvejetas vaikėlių. Lauras su savo boba priklauso prie bolševikiškos (kurios vardas "švento Jurgio ar Juozapo") draugijos, kurios dvasiškus reikalus aprupina neprotis Mockus. Mykolas, Matas ir Andrius savo namuose laiko ištvirkėlius-bolševikus, kurie su jų patėimis ir

dukterimis išdaro tokius dalykus, kuriuos p. Braunšteino-troeki tik Rusijoj paveldija "gojams" daryti... Tie beveik visi akroniečiai skaito (ir apmoka) "Laisvės," "Keleivio," "Naujienų," "Tėvyinės," "Sandaros" ir kitus šlaštus-laikraščius. Tie visi virš paminėti žmonės (ir žmonos) yra geri katalikai; eina į bažnyčią, priklauso į parapiją, žodžiu sakant, ištikimai pildo Dievo ir Bažnyčios prisakymus. Tuo tarpu šv. Petro parapijos klebonas šitiems žmonėms viešai sako, kad jus neikit į bažnyčią, nesivadinkit katalikais ir nemėginkit žengti prie šv. Sakramentų! O jeigu kas iš tų žmonių eina išpažinties, tai klebonas neduoda išrisimo. O kad nueini pas sve-tintautį kunigą ir pasakai, kad esi nevedęs (nors turi savo pačią ir vaikus, nuo kurių pabėgai), tai ir šluba gauti ir išpažinties prieni ir esi geras katalikas. Aš nesuprantu, delko V. Kristus Airiams, Vokiečiams, Lenkams ir kitiems katalikiškiems kunigams suteikė didesnę valdžią, negu mūsų Lietuviškam (tai-gi katalikiškam) šv. Petro parapijos klebonui? Meldžiu tuos visus dalykus man plačiai išaiškinti.

Akroniškis.

Atsakymas. Tikiu, kad Akrono neperdaugiausia yra žmonių, kaip Akroniškio aprašytieji. Nėra abejonės, kad ir vardai klausime minėti yra tik del trumpumo, o nėra tikri žinomų asmenų vardai. Tokių asmenų, deja, yra kiekvienoje Lietuvių kolonijoje Amerikoje; del to svetintaučiai mus labai žemai stato.

Dievas nesuteikė didesnės valdžios kitatautėiams kunigams, negu lietuviškiems. Bet kitatautį lengviau ima Lietuviui apmeluoti negu savajį. Lietuvis kunigas žino Lietuvių melagių ir ištvirkėlių sukybes (trikus) ir nesiduoda apgauti. Svetintautis nežino ir duodasi ant juoko palaikyti.

Apdavikams, tiesa, nėra naudos iš apgavimo, nes per apgaule gautas sakramentas yra šventvagystė. Geriau visai nieko neturėti, negu šventvagių tapti.

Vienam velniui yra naudos iš šventvagysčių, del to piktos dvasios valdomieji žmonės labai mėgsta daryti šventvagystes be tiesioginės savo naudos.

Organizuota bedieviija nori sugriauti Katalikų Bažnyčios organizaciją, kad paskui be kliuties galėtų išnaudoti žmones. Toji organizuotoji bedieviija labiausiai mėgsta naudotis savo pačią ir vaikus, o pasiavogęs Jurgio pačią atvyko į Akroną ir su vogta pačia gyvena taip kaip ir su savo tikrąja pačia. Barbė, palikusi Chicagoj savo vyrą ir vaikus, atvyko į Akroną su Uršės vyru ir gyvena porelėje, tartum su savo tikru vyru. Akrono Magdė, kurios vyras pabėgo, pasiima leidimą (license) kor-te ir "moterystėje" gyvena su Baltrun, o paskui su Ivanovu, su Ieku ir t.t. Akrono Agota priverstinai prikalba savo dukrelei Marcelai pasiinti kortę leidimą ir gyventi "moterystėje" su Vincu, kurs su Agotele "moterystėje" bešlubo išgyveno 10 metų ir susilaukė dvejetas vaikėlių. Lauras su savo boba priklauso prie bolševikiškos (kurios vardas "švento Jurgio ar Juozapo") draugijos, kurios dvasiškus reikalus aprupina neprotis Mockus. Mykolas, Matas ir Andrius savo namuose laiko ištvirkėlius-bolševikus, kurie su jų patėimis ir

dukterimis išdaro tokius dalykus, kuriuos p. Braunšteino-troeki tik Rusijoj paveldija "gojams" daryti... Tie beveik visi akroniečiai skaito (ir apmoka) "Laisvės," "Keleivio," "Naujienų," "Tėvyinės," "Sandaros" ir kitus šlaštus-laikraščius. Tie visi virš paminėti žmonės (ir žmonos) yra geri katalikai; eina į bažnyčią, priklauso į parapiją, žodžiu sakant, ištikimai pildo Dievo ir Bažnyčios prisakymus. Tuo tarpu šv. Petro parapijos klebonas šitiems žmonėms viešai sako, kad jus neikit į bažnyčią, nesivadinkit katalikais ir nemėginkit žengti prie šv. Sakramentų! O jeigu kas iš tų žmonių eina išpažinties, tai klebonas neduoda išrisimo. O kad nueini pas sve-tintautį kunigą ir pasakai, kad esi nevedęs (nors turi savo pačią ir vaikus, nuo kurių pabėgai), tai ir šluba gauti ir išpažinties prieni ir esi geras katalikas. Aš nesuprantu, delko V. Kristus Airiams, Vokiečiams, Lenkams ir kitiems katalikiškiems kunigams suteikė didesnę valdžią, negu mūsų Lietuviškam (tai-gi katalikiškam) šv. Petro parapijos klebonui? Meldžiu tuos visus dalykus man plačiai išaiškinti.

Kun. P. Bučys.